

Starý (ne)přítel

Rose se podívala z okna. Venku byla tma. V záři lamp se třpytily bílé sněhové vločky tiše padající na zem. Na ulici před domem stála modrá policejní budka. Z ní právě vyšel vysoký, hnědovlasý muž a rozhlížel se kolem sebe. Bylo 24. prosince. Den před Vánoci. Rose si povzdechla. Její máma Jackie ji dlouho přemlouvala, aby se alespoň na Vánoce stavila doma. Rose byla totiž skoro pořád pryč a Jackie toho měla dost. A teď si umínila, že to Rose celé vyčte.

„Já tě nechápu. Víš, jaký mám strach, víš, že tě chci mít občas doma a stejně nezvedáš telefon, nezavoláš, nepřijedeš...“

Rose už dál neposlouchala. Znova se podívala z okna na modrou budku a muže v kabátu. Teď by opravdu chtěla být s ním.

„Rose!“ Leknutím sebou trhla, když na ni Jackie křikla. „Když už jsi tu, nemohla bys aspoň poslouchat?“

Rose jen protočila oči a řekla: „Mami, proč se o mě pořád tak bojíš. S Doctorem jsem přece v bezpečí.“

„Vážně?“ vyjekla na ni Jackie. „A když jste přistáli na té planetě, kde žily ty obří příšery, které vás chtěly sežrat a odřízli vás kvůli tomu na pár dní od TARDIS.“

„Ale to bylo cílem. Doctor věděl, že budou TARDIS hlídat, aby se do ní nikdo nedostal. Takže jsme mohli v klidu prohledávat planetu a mohli jsme hledat člověka, co vyslal nouzový signál.“ Jackie mlčela. Vypadalo to, že si promýšlí, co dalšího řekne.

„A byl i plán, když Doctor přistál uprostřed těch plechových popelnic přímo na jejich planetě?“ Rose otráveně řekla: „To byla výjimka mami. A stejně se to hodilo. Doctor tam zjistil důležité informace.“

Jackie tam jen stála se založenýma rukama a nechápavě se dívala na Rose. „A to tě baví? Každý den riskovat život jenom kvůli němu?“

Rose už začínala být vážně našťvaná. „Ale takové nejsou všechny dny. Jednou jsme jeli na planetu, kde nežily žádné bytosti. Ale byly tam stromy a jezera a ...“ „Ale mně je to fuk, jestli jsi v nebezpečí často nebo občas.“ Jackie ji přerušila. „Prostě v tom nebezpečí jsi. A co budu dělat, až se jednou domů nevrátíš. Až Doctor přijede sám, s omluvným výrazem na tváři a s tvým mrtvým tělem. Co myslíš, jak mi asi bude?“

Rose zaraženě hleděla na svoji mámu. Jackie vypadala opravdu smutně a starostlivě. Pak se podívala k modré budce. Tentokrát se na ni ten muž podíval přímo. Rose se nepatrně usmála a otočila se zpět k Jackie.

„Mami neboj. Vždyť tu budu až do zítřka, tak si mě užiješ. A slibuju, že až zítra odjedu, budu opatrná.“

Jackie se na ni podezřívavě podívala a potom řekla: „Však ty mi to zítra slíbíš ještě jednou.“ Rose se usmála a náhle dostala nápad. „A mami co kdyby s námi byl na vánoce i Doctor?“

Jackie na ni hleděla jako na zjevení. „Teď si doufám děláš srandu.“ Rose zavrtěla hlavou a usmála se. „Mami, prosím. Jen na tyto vánoce.“

Jackie se zamračila a řekla: „A proč ho tady chceš?“ Rose pohotově odpověděla. „Protože toho pro mě dělá hodně. Chci mu tím poděkovat. A navíc nechci, aby byl o Vánocích sám.“ Rose se prosebně dívala na Jackie. Ta se chvíli rozmýšlela. Pak si povzdechla a poráženecky řekla: „Tak ho sem přiveď.“

Neuběhlo ani pět minut a Doctor už vcházel do dveří. Byl to tentýž muž, který ještě před chvílí stál u budky vedle domu. Jen co vešel do bytu, usmál se od ucha k uchu. „Á...Nic se tu nezměnilo. Stejný byt, stejná vůně a stejně milí lidé.“ Jackie se na něj mračila. Pak do ní Rose drcla loktem a Jackie se strojeně usmála. „Ahoj

Doctore. Prosím, posad' se. Za chvíli bude večeře.“ Doctor se posadil na pohovku v obýváku a s úsměvem se otočil k Rose. „Myslím, že si začínáme rozumět.“

Po několika minutách je Jackie zavolala do jídelny. Jen co se usadili, Jackie se zlomyslně podívala na Doctora. „Doctore, co kdybys pronesl modlitbu?“

Doctor na chvíli zkoprněl. „Cože?“

„No, pronést modlitbu.“ opakovala Jackie nevině. Rose se na ni zamračila a otevřela pusku k nádechu.

Jackie ji ale nenechala. „Modlitba je prosba. Prosíš Boha, aby požehnal jídlu, které tu dnes máme.“

Na Doctorově tváři se roztáhl chápatjící úsměv. Hned ale povadl. „Ale kterého boha mám prosit? Zním jich několik.“

Jackie znova nepustila Rose ke slovu. „No já mám na mysli toho jednoho Boha s velkým B.“ Doctorovi teď chápatjící úsměv na tváři zůstal. Přikývl a všichni se chytili za ruce. Po pár vteřinách Doctor začal.

„Ahoj Bože, jestli tam jsi. Víš, tady Jackie mi řekla, abych se pomodlil. Ale já tě neznám, takže nevím, zda ti můžu věřit. Ve vesmíru je totiž plno bytostí, které o sobě říkají, že jsou bohové. Ale vidím, že Rose a Jackie ti věří. Proto ti věřím i já. Řekli mi, ať tě poprosím o požehnání. Proto tedy prosím, požehnej tomuto jídlu, ať nás neotráví a ať v něm nenajdeme brouky. Tak nashle, Bože, my jdeme jíst.“

Doctor pustil ruce Rose a Jackie a pustil se do jídla. Jackie se rozesmála. Pak se podívala na Rose, která se na ni stále mračila. „Musím se ti omluvit, Rose. Přece jen byl dobrý nápad pozvat ho sem.“ Rose neřekla ani slovo a dál se na ni mračila.

Večeře probíhala celkem v klidu. Jackie se potichu uchechtávala a Rose si povídala s Doctorem. Najednou někdo zaklepal. Jackie řekla: „To bude asi

Mickey. Pozvala jsem ho, aby tě taky viděl. Buď tak hodná a otevři mu.“ Rose tedy šla otevřít. Když ale otevřela, zarazila se. „Ty nejsi Mickey!“

Přede dveřmi stála nějaká holka. Mohla být o něco starší než ona, a taky byla o trochu vyšší. Měla rozčuchané hnědé vlasy a veselé, zářivě zelené oči. Na sobě měla ošuntělé a potřhané oblečení a staré boty.

„Zdravím. Je tu Doctor?“

Rose neodpověděla. Jackie na ni zavolala z jídelny: „Tak půjde Mickey dovnitř, nebo ne?“

Rose křikla: „Ale to není Mickey.“

Jackie okamžitě přišla a obořila se na dívku. „Jdi si někam jinam. Bezdomovce nepřijímáme.“

Dívka se zatvářila lítostivě. „Chci se jen zeptat, jestli je tu Doctor.“

„Někdo tu říkal moje jméno?“ Doctor se za nimi znenadání objevil.

„Tahle holka tvrdí, že tě zná.“ odpověděla Jackie.

Doctor přistoupil blíž a podrobně si dívku prohlédl. Pak ji objal. Jackie to tak zaskočilo, že o krok ustoupila.

„Vypadáš mladší.“ řekla mu dívka.

Doctor si opatrně utřel slzu, která se mu drala z koutku oka.

„Zato ty jsi pořád stejná.“

Pak si zřejmě uvědomil, že Rose a Jackie stojí za ním, a tak se k nim otočil. „Rose, Jackie, tohle je Miriam. Je to moje...stará známá.“

Rose a Jackie beze slova Miriam podaly ruce.

Ta se na ně neustále usmívala. Rose se ale nelíbila. Všimla si, že Doctor se na Miriam neustále dívá pohledem, jakým se na ni nikdy nedíval. Nebyl to zamilovaný pohled. Ale neměl k tomu daleko.

„Jak jsi věděla, kde Doctor je?“ Podivila se Rose. Miriam pokrčila rameny. „TARDIS mi řekla, kde je.“

Rose i Jackie otevřely překvapením pusy. „Jak můžeš mluvit s budkou?“ zeptala se Jackie.

„Není to budka.“ Zavrtěla Miriam hlavou. „Je to živá bytost. Dokáže komunikovat.“

Doctor se potěšeně usmál a vzal Miriam kolem pasu. Pak se otočil k Jackie a Rose.

„Myslím, že se budu muset rozloučit. Bylo to s vámi pěkné, děkuji za pozvání a za večeři, ale ve světle nových událostí, bych možná radši strávil Vánoce se svou hodně dlouho ztracenou kamarádkou. Doufám, že se neurazíte.“

Doctor se tvářil opravdu šťastně. Rose najednou přišlo hloupé, že si přála, aby Doctor zůstal u nich.

„Ale jistě. Klidně jdi.“ řekla mu a usmála se.

Doctor se tedy rozloučil a s Miriam odešel.

Jackie se zkoumavě podívala na Rose. „Vážně ti to nevadí?“

Rose jen zavrtěla hlavou a šla zpět do jídelny.

Mezitím Doctor přivedl Miriam k modré budce. Otevřel dveře a pustil ji jako první. Jakmile za sebou Doctor zavřel dveře, Miriam řekla: „Čekáš, že řeknu tu větu?“

Doctor ji zezadu objal. „Trochu v to doufám.“ Miriam se k němu otočila čelem a s pohledem upřeným hluboko do jeho očí tichým hlasem řekla: „TARDIS je větší zevnitř.“

V tu chvíli se rozsvítila světla. Miriam uviděla kruhovou místnost s měděnou ozdobou a sloupy, které vypadaly jako kmeny stromů. Uprostřed místnosti byl ovládací panel. Z něj vycházel ke stropu jakýsi průhledný sloup, v němž bylo cosi modrého. Doctor chytil Miriam za ruku a vedl ji dovnitř. „Vítej doma, Miri.“

Miriam se na Doctora obořila. „Doufám, že s mým pokojem jsi nic neudělal.“

Doctor se jen ušklíbl a řekl: „Nic moc. Jen jsem zničil zbraně a uklidil tam.“

Miriam ho praštila do ramene a utíkala do nitra TARDIS. Doctor se opřel o sloup a čekal na ni. Miriam se po chvíli vrátila.

Měla na sobě modré kalhoty, černé triko, tmavě modrý kabát a vysoké boty. U pasu měla sonický blaster a byla učesaná.

„No?“ zeptala se Miriam. „Co ty na to?“

Doctor se usmál a řekl: „Už jsem zapomněl, jak moc ti to sluší. Ale ten blaster to trochu kazí.“

Miriam jej tedy odhodila a vyčítavě řekla: „Bývaly časy, kdys měl dva a stejně ti to nestačilo.“

Doctor zvažněl. „Ale ty časy jsou pryč. Teď jsem jiný člověk.“ Miriam ho vzala za ruku a vedla ho do vnitřku TARDIS. „Fajn. Ale teď se pojd' najíst. Mám hlad jako vlk.“

Druhý den za nimi přišla Rose. „Ahoj.“ zakřičela na celou TARDIS. Ze dveří na druhé straně místnosti vyšli Doctor a Miriam.

„Ahoj Rose. Co se děje?“ zeptala se jí Miriam, jako by se znaly odjakživa. Rose se to nelíbilo, ale nedala to na sobě znát.

„Chtěla jsem se jen zeptat, jak jste se vyspali, a pozvat vás k nám. Mohli byste nám ukázat, jak trávíte Vánoce na svých planetách.“ Rose se strojeně usmála a mávla rukou neurčitě ke dveřím. Doctor se také pousmál. „Proč ne. Ale nebude to vadit Jackie?“ „Popravdě to byl její nápad.“ přiznala Rose.

„A jak jste se tedy měli?“ obrátila se na Miriam, když vyšli z TARDIS. Ta zřejmě nedávala pozor, a tak sebou trhla, když uslyšela hlas Rose.

„Skoro pořád jsme si povídali.“

Rose se zatvářila na oko překvapeně. „Vážně? Celou noc?“ Miriam přikývla. „To víš. Když se s někým nevidíš několik tisíc let.“

Rose vyvalila oči. „Několik tisíc? Ale Doctor má jen něco kolem devíti set let. Jak to, že jste se neviděli několik tisíc let?“

Miriam se usmála. „Bojovali jsme spolu v Časové válce. Tudíž jsme i cestovali časem. Jednou jsme se dostali několik tisíc let zpátky, abychom tam bojovali s Daleky. Místo nich jsme ale narazili na lovce lidí. Doctor stihl uniknout, ale já už ne. Chvilku mi pak trvalo, než jsem jim také utekla a pak už zbývalo jen Doctora najít. Proto jsem starší než on. Moje cesty k jeho nalezení trvaly delší dobu.“

Rose na ni užasle hleděla. „A jak jsi jim unikla?“ zeptala se. Miriam trochu znejistěla. „To je jedno. Hlavní je, že jsem zpátky. Vid', Doctore.“ řekla a zavěsila se mu na paži. Doctor se na ni smutně usmál. Rose hned poznala, jak moc lituje toho, že Miriam nepomohl.

Ale to už došli k bytu Jackie. Ta jim otevřela dveře a oni vešli dovnitř. Sedli si do obýváku na gauč a Jackie jim donesla čaj. „Tak, řekni nám něco o sobě, Miriam.“ vyzvala ji Jackie. Miriam se tedy pohodlně usadila a začala.

„Narodila jsem se na planetě jménem Lien. Byla vlastně tak trochu jako Země. Akorát větší. Náš lid je velmi zvláštní. Můžeme totiž žít i několik tisíc let. Pak Daleci rozpoutali válku. My se přidali k pánům času, a proto Daleci zničili naši planetu. Já jsem v tu dobu bojovala na druhé straně vesmíru. Když jsem se dozvěděla, co Dalekové udělali, chtěla jsem se jim pomstít. Seznámila jsem se s Doctorem. Byli jsme ta nejlepší dvojice válečníků, kterou kdy vesmír viděl. Daleky jsme likvidovali po desítkách. Ne-li po stovkách. Bohužel, pak se stala ta nehoda a my jsme se pak dlouho neviděli.“

Rose se podívala na Doctora. „Ty jsi byl válečník? Vždyť nechceš zbraň ani vidět.“

Doctor jí neodpověděl, a dál hleděl smutně na svůj šálek s čajem. Miriam si zřejmě taky všimla jeho trudného výrazu a tak rychle dodala: „Ale to bylo dávno. Tehdy bylo nutné, aby i doktoři zabíjeli.“

Rose vzala Doctora kolem ramen a usmála se na něj. On se na oplátku usmál taky a pohladil ji po ruce.

„Ukažte nám nějaké svoje tradice.“ ozvala po chvíli trapného ticha Jackie.

Doctor a Miriam se na ni nechápavě podívali.

„Nechcete mi snad říct, že u vás ve vesmíru neslavíte vánoce.“ Doctor s Miriam zavrtěli hlavou. „Vánoce jsou lidský svátek. My je neslavíme.“ vysvětlil Doctor. „Ale mám pocit, že naší tradicí tady na Zemi je už nějakou dobu to, že čelíme různým mimozemšťanům.“

Jackie se po jeho slovech mírně zamračila. „To máš pravdu. Od té doby, co tě znám, nás každou chvíli chtějí vyhladit.“

Doctor pokrčil rameny a jeho dobrá nálada byla zpět. Najednou se Jackie podívala na hodiny a vyjekla. „No, do Prčic! Buchta.“ Rychle vyskočila a zamířila do kuchyně.

Chvíli se nic nedělo. Pak se z kuchyně vyvalil kouř a všichni se rozkašlali. Slyšeli, jak vedle v kuchyni Jackie nadává, a rozesmáli se. Během vteřiny jim ale úsměv z tváře zmizel. Z kuchyně se ozval příšerný křik. Rychle se tam rozběhli, jen aby viděli, jak Jackie mizí v okně. Rychle z okna vyhlédli, a uviděli něco opravdu zvláštního. Za oknem byl člověk. Měl na sobě zvláštní oblek podobný brnění a létal. „Mami!“ zakřičela Rose a snažila se dostat z okna. Doctor a Miriam jí v tom ale zabránili.

„Co to bylo?“ zeptala se Rose, když ten člověk odletěl.

„To byl lovec lidí.“ Odpověděla Miriam vážně.

„Ale vždyť to je taky člověk.“ namítla Rose zoufale.

„To si jen myslíš.“ odporoval Doctor. „Je to mimozemská rasa, která žije v podstatě jen pro lov. Jsou to námezdní lovci, ale v posledních letech se zaměřili hlavně na lovení humanoidních tvorů. Proto se jim začalo spíš říkat lovci lidí.“

Rose se s nadějí podívala na Miriam. „Ty jsi jim unikla. Víš, jak je porazit.“

Miriam se nejistě ošila, ale nic neřekla.

„Miriam?“ To byl pro změnu Doctor. Miriam se na ně podívala s očividnou panikou.

„Miriam co se děje?“ opakoval Doctor starostlivě a chytil ji za ruce. Miriam chvíli nic neříkala a pak spustila.

„Já jim neutekla.“ Doctor i Rose se od ní trochu odtáhli.

„Jak to myslíš, neutekla.“ Znepokojil se Doctor.

Miriam na něj pohlédla s neskrývaným zoufalstvím.

„Když oni mi vyhrožovali, že ho zabijí.“ řekla téměř s pláčem. Doctor ji chytil pevněji a trochu s ní zatřásl. „Koho chtěli zabít?!“

Teď už se Miriam rozplakala naplno. Doctor ji donutil se posadit. Po chvíli se Miriam trochu uklidnila, takže mohla Doctorovi a Rose prozradit vše, co chtěli vědět.

„V táboře lovců lidí jsem se seznámila s jedním Silurianem. Moc jsme si rozuměli. Lovci si toho všimli a chtěli mě využít, protože po tobě jde tolik tvorů ve vesmíru a oni věděli, že tě znám, a tak mi pohrozili, že když jim nepomůžu tě najít, tak že zabijí Achima a...a...“ Miriam se znovu rozplakala. Doctor ji k sobě přitiskl a Rose viděla, jak se i jemu hrnou slzy do očí.

„Miri.“ oslovil ji konejšivě. „Ty za nic nemůžeš. Kdybych se měl rozhodnout mezi některým z mých přátel a někým, koho miluji, vybral bych si stejně.“ Miriam však zavrtěla hlavou a řekla:

„Ne. Ty bys je zachránil všechny.“

Po nějaké chvíli se Miriam vzchopila a byla schopná řádně uvažovat. „Tak jo.“ Řekla Rose, která teď několik minut mlčela.

„Víme, že jdou po Doctorovi a důvod je znám celému vesmíru. Proč tedy unesli moji mámu?“

Doctor se zamyslel.

Miriam ale rychle odpověděla. „Věděli, že i když je zavedu k Doctorovi, tak ho nechytí a on sám k nim jen tak pro zábavu nepůjde. Proto potřebují návnadu. Spoléhají na Doctorova dobrá srdce.“

„Dobře. Tak jaký je plán?“ Chtěla vědět Rose. Tohle byla chvíle pro Doctora.

„Plán je tady. Musíme proniknout do jejich lodi. Miriam ji zná, tak ví, jak ji najít. Jakmile ji najdeme, přistaneme tam s TARDIS. Samozřejmě vy zůstanete uvnitř a až mě odvedou, opatrně vyjdete ven. Zatímco je já budu zaměstnávat, vy se proplížíte do kontrolní místnosti. Rose tam bude hlídat a Miriam mezitím dojde pro Jackie a Achima. Pak se vrátí k Rose a vypne energii. Pak budeme mít pár sekund, než se zapne záložní generátor. Po těch několik sekund bude vypnuté úplně všechno. Tedy i umělá gravitace, pokud budeme ve vesmíru. Pak už jen stačí dostat se k TARDIS a odjet.“

Doctor se podíval na své dvě společnice a usmál se. „Nějaké otázky?“

„A co plán B?“ Zeptala se Miriam.

„Ten nebude třeba.“

„A co uděláte pak? Ti lovci vás zase budou nahánět.“ Starala se Rose a Doctor se usmál.

„Existuje zákon námezdních lovců. Všech ve vesmíru. Když to zbabráš jednou, máš smůlu a musíš to přenechat ostatním. A my máme to štěstí, že zrovna tihle jsou nejnebezpečnější ve vesmíru. Ostatní námezdní lovci jsou oproti nim čajíček.“

Rose odpověď zřejmě uspokojila, a tak se tedy vydali k TARDIS.

Uvnitř Miriam nějakou chvíli mačkala různé knoflíky, až po chvíli řekla: „Mám je. Jsou nad Londýnem asi 500 metrů nad nejvyšší budovou.“

Doctor se ušklíbl a řekl: „Vidíš. Žádný plán B potřebovat nebudeme. Budeš řídit?“

Rose se na Doctora tázavě podívala? „Proč nechceš řídit ty?“ Doctor s úšklebkem odpověděl. „Chci vidět, jak moc to zapoměla.“

Miriam běhala kolem ovládacího panelu. Najednou řekla: „Jsme tam!“

Doctor na ni překvapeně pohlédl. „Už? Ale co to kymáčení a ten zvuk, který se vždycky ozve?“

Miriam odsekla: „Jsem lepší řidič. A navíc necháváš zataženou ruční brzdu.“

Rose se zachichotala. Doctor nic neříkal a přešel ke dveřím.

Jen co je otevřel, chopily se ho několikery paže a vytáhly ho z TARDIS. Pak několik Lovců vtrhlo do ještě nezavřených dveří a ven vyvleklo i Miriam a Rose. Pak dveře TARDIS zavřeli a postavili se k nim dva Lovci. Doctor se podíval na Miriam, ale ta měla ve tváři stejně nechápavý výraz jak on.

Dovlekli je až do nějaké místnosti. Tam na zemi uviděli Jackie a něco, co připomínalo lidskou ještěrku. Náhle se za nimi ozval hlas. „Ale, ale, ale. Kohopak to tu vidím?“ Podívali se za sebe a uviděli jednoho z Lovců. Na rozdíl od ostatních ale neměl masku. Vypadal strašně. Jeho kůže byla jako rozleptaná a rudé oči svítily do přitmní nad zažloutlými tesáky.

„Já jsem Nox. Král Lovců lidí. A tebe, Doctore, naháním už opravdu dlouho.“

Nox přešel k Doctorovi a pozorně se mu zahleděl do tváře. „Už se těším, až tě budeme předávat. Pase po tobě tolik bytostí, že asi budeme muset udělat dražbu.“

Doctor neřekl ani slovo. Jen tam tak stál. Noxe to zřejmě dráždilo, a tak přešel k Miriam.

„Vidím, že jsi dodržela svou část dohody. Ale znám tě a je mi jasné, že jste mě chtěli obelstít. Proto dohoda padá. Ty i on zůstanete tady.“ Po posledních slovech máchl rukou za sebe směrem k lidské ještěrce. Rose a Doctorovi došlo, že to musí být Achim.

„A co se týče tebe, pozemská kryso,“ řekl Nox, když přešel k Rose. Možná tě s tou druhou vyhodíme pro zábavu někde ve vesmíru. Bude sranda sledovat, jak budete umírat.“

„Ty hnusnej pse.“ plivla na něj Miriam. „Okamžitě je pustíš, nebo...“

Nox k ní přistoupil a vrazil jí facku. „Takhle se mnou nemluv, jinak ten Silurian bude brzy číchat ke kytičkám zespod.“

Nox zřejmě domluvil, a tak je všechny odvedli do cel. Jakmile jim sundali pouta, Miriam přiběhla k Achimovi. „Jsi v pořádku?“ zeptala se ho starostlivě. „Neměla ses vracet.“ zašeptal Achim a objal ji.

Doctor se na ně chvíli díval. Pak se otočil k Rose „Hele omlouvám se. Nevěděl jsem, že nás prokoukli.“

Rose se na něj otočila a začala ho imitovat. „Plán B potřebovat nebudeme. Nic se nedokáže pokazit. Jsem totiž Doctor a jsem nejchytřejší ve vesmíru.“

Doctor na to nic neřekl. Jen si sedl do kouta a mračil se.

„Co sonický šroubovák?“ Zeptala se Miriam.

„Vzali ho.“ Řekl Doctor a dál nic nedělal.

Miriam se na něj vztekle obořila. „No tak si prohledej kapsy. Máš je plné věcí. Určitě tam bude něco užitečného!“

Doctor se k ničemu neměl, tak mu Miriam vzala kabát a začala důkladně prohledávat kapsy. V cele se hromadila kupa věcí, a stejně nenašla, co potřebovala.

„A co použít tohle?“ navrhl Achim a vytáhl kus železa. Miriam se ušklíbala.

Doctor ale rychle vstal a železo jim vytrhl z rukou. „Tak to ne. Žádné násilí. S tím jsem skončil.“

Miriam se naštvála. „Doctore! Vzpamatuj se už. Někdy musíš použít násilí, aby ses dostal z prekérní situace, jako je tato. Musíš v sobě zase probudit válečníka.“ Doctor mlčel. Pak se vzdal a vrátil železo Achimovi. „Tak dobrá. Vypadneme odsud. Tady je plán.“

Před jejich celou stál jeden z lovců. Náhle uslyšel kravál. Rychle přiběhl k cele a vstoupil. Pak ucítil hroznou ránu do hlavy a pak už nic.

„Dobrá rána.“ Pochválila Jackie Achima a prohlížela si Lovce. „Díky.“ řekl Achim s úšklebem.“

Vyběhli z cely a Lovce zamkli uvnitř.

Po špičkách vyběhli na chodbu. Tam hlídkovali další Lovci. Brzy i ti leželi v bezvědomí na zemi. Bez dalších potíží došli až k TARDIS. Tam na ně čekal Nox.

„Tušil jsem, že přijdete, Doctore. Už brzy poletíme. Co kdybys tu počkal aspoň ty. Slibuju, že ty ostatní pak nechám jít.“ Doctor ale vytrhl Achimovi železo z rukou. „Ty nikdy nedodržíš slovo.“

Nox luskl prsty. Ihned přiběhlo několik lovců a chtěli je zadržet. Doctor se jim ale vytrhl a rozběhl se k Noxovi.

Ten mu s úšklebkem uhnul a kopl ho. Doctor upadl, ale hned byl zase na nohou. Rozmáchl se po Noxovi železem a trefil ho do ruky. Nox zasyčel bolestí a vytáhl svou zbraň. Začal po Doctorovi pálit. Doctor ale šikovně uhýbal. Nakonec se přiblížil dost blízko, aby mohl Noxovi vzít svůj sonický šroubovák. Znova praštil Noxe, a ten o pár kroků ustoupil. Doctor mrkl na Miriam. Ta ze sebe setřásla Lovce a pomohla i ostatním. Pak je všechny vyzvala, aby si zacpali uši. Jakmile to udělali, Doctor použil sonický šroubovák. Ozval se hrozný zvuk. Všichni Lovci

spadli na zem. Po chvíli ten zvuk ustal. Doctor naposledy kopnul Noxe a hned nato odletěli.

Pak už přišel čas se rozloučit. Jackie se loučila s Rose.

Doctor se proto obrátil na Miriam. „A kam půjdete vy?“

Miriam se podívala na Achima. Ten se usmál a řekl: „Říkali jsme si, že než se usadíme, budeme trochu cestovat. Miriam má zase svůj teleportér. Mohli bychom zajet na Midnight nebo do Knihovny.“

Doctor se usmál a pokýval hlavou. To už k němu přišla Rose s kufrem. „Tak můžeme?“ Zeptala se.

Doctor přisvědčil a vešli do TARDIS. Ve dveřích se naposled otočili a zamávali ostatním. Ti jim zamávali nazpět a pak už se dveře TARDIS zavřely a ta zmizela. Hned po nich zmizeli i Miriam s Achimem. Jackie tam pak ještě chvíli stála. Pak ale řekla: „Každý musí jít svou cestou. Hodně štěstí vám všem.“